

kunne tænke sig, at en Person skulde kunne have Valgret og samtidig være umyndig, men man kan saa overmaade godt tænke sig, at en Person er fuldmyndig, men dog ikke har Valgret. Vi har jo ogsaa i mangfoldige Aar i vor Ret haft en Valgretsalder af 30 Aar, medens Fuldmyndighedsalderen kun var 25 Aar.

Naar man nu nedsætter Fuldmyndighedsalderen fra 25 Aar til 21 Aar, opstaar det Spørgsmaal, om man skal opretholde den saakaldte Mindreaarighed, der da kun kunde omfatte Tiden fra det 18de til det 21de Aar. Jeg tror, at den højtærede Minister har truffet det rette, naar han ophæver denne Mindreaarighed, denne Myndighed under Kurator, saaledes at der kun bliver een Alder, der danner Skel mellem den myndige og den umyndige, nemlig det 21de Aar. Jeg tror ikke, der er nogen Betænkelighed ved, at den Person, der er fyldt 18 Aar, men endnu ikke 21, ikke har Adgang til at blive myndig under Kurator, idet jeg i saa Henseende overensstemmende med Bemærkningerne til Lovforslaget henviser til, at den 18-aarige paa den ene Side ikke længere er Forældremagten undergivet og paa den anden Side selv kan binde sig ved Aftaler om personlig Virksomhed.

I øvrigt skal jeg altsaa ikke gaa ind paa Enkeltheder i Lovforslaget; Behandlingen af dem maa være forbeholdt det kommende Udvalg. Jeg skal indskrænke mig til i Almindelighed at anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling.

Trier: En Forhandling om et Lovforslag kan i visse Maader lignede med en Doktor-disputats. Tingets Formand er den ledende Dekanus, Ministeren, der forelægger Lovforslaget, er Præsens, Partiernes Ordførere er Opponenten ex officio, de øvrige Talere Opponenten ex auditorio. Alle disse lærde Benævnelser er Levninger fra den Tid, da alle Disputater førtes paa Latin. Det er endda ikke saa mange Menneskealder siden, dette endnu fandt Sted. En Rigsdagsmand, der i 1884 valgtes ind i Folketinget, havde saaledes kun 20 Aar i Forvejen paa fint ciceroniansk Latin forsvaret sin paa Latin skrevne Disputats om de græske Giganter, det var Dr. Pingel. Og den første Disputats, der overhovedet er affattet paa Dansk, var Martin Hammerichs Afhandling for Magistergraden i 1836 om Ragnarokmyten, den samme Hammerich, som var det danske Sprogs virksomme Talsmand i den grundlovgivende Rigsforsamling.

Ved det foreliggende Lovforslag vil Opponenten maaske først sænke Fanen for

den Omhu, hvormed Sagen er forberedt af den 4 Mand stærke Kommission, og derefter ikke usandsynligt til en Begyndelse beskæftige sig med Smaatingene. Trykfejlene spiller som bekendt stadig en Rolle ved Disputater, og han vilde udtale sin Glæde over i Lovforslaget og i Kommissionens Bemærkninger dertil kun at have truffet en eneste Trykfejl, nemlig Side 98, hvor der tales om et Ansvar, der paalægges „Lærere og Læremestre“; der menes dog sikkert „Læremestre“ for Børnene og ikke Mestre blandt Lærerne. Han gaar saa naturligt over til selve Sproget og erkender, at han ligeledes kun har fundet en eneste Sprogfejl, en Fejl i alt Fald efter hans Mening, nemlig Side 70, hvor der staar, at Konjunkturerne i Mellemtiden „varsvunget“; han vil hævde, at lige saa lidt som man kan sige, at Konjunkturerne „svang“, lige saa lidt kan man sige, at de „er svunget“, de maa nødvendigvis, synes han, være „svinget“. Han vil nævne sin Forkærlighed for Afskaffelse af unødvendige Fremmedord i Sproget og rose, at der i dette Lovværk og dets Tilbehør kun findes forholdsvis faa, af tekniske saadanne som „usus fructus“, „condictio“, „dolus in contrahendo“, „diligentia quam in suis rebus“, men alle fire Gange fulgt af forklarende Sætninger, og ingen af dem findes endda i selve Lovforslaget. Rimeligvis vil han spørge, om ikke Udtrykket „eksstinktive Erhvervelser“, som findes paa Side 68 i Kommissionsudkastet, havde trængt til en lignende oplysende Tilføjelse, og om Ordet „Ratihabition“ vilde han vistnok sige, at det sædvanlig bruges i en noget mindre fremmedagtig Form, „Ratihabering“, og spørge, hvorfor man ikke i Stedet har brugt det gode danske Ord „Samtykke“, et Ord, som Modsætningen mellem de to Selvlyde *a* og *y* giver Klang. Her i Tinget er det os saa hjemmefant, fordi den højtærede Formand, særlig i travle Tider, atter og atter har Brug for det. I selve Lovforslaget, § 39 støder Ordet „Pupila- autoriteterne“ hans danske Øre. Stilfærdigt, som følede sig for, spørger han: Kunde man ikke i Stedet sige „Værgemyndighederne“ eller noget lignende?

Kommer Opponenten saa til Lovarbejdets Sprog i dets Helhed, vil han prise det for dets Kortfattetethed og Letforstaaelighed, korte Sætninger, korte Paragraffer, jævnt Udtryksmaade uden juridisk Kancellistil, beslægtet med Talesproget, Bemærkningerne for en Del dannende en Række populære Smaaafhandlinger, der tilsammen udgør et Slags Haandbog i Lovforslagets Emne. En enkelt Gang vil han snuble over et Ord,